

305 ถนนอำนาจกิจ อ. ปะโคนชัย จ. บุรีรัมย์

14 มกราคม 2515

งามพิศ ลูกรัก

พร้อมจดหมายนี้ พ่อได้ส่งเงินมาให้ 200 บาท โดยธนาคารเลขที่ 00967 รับแล้วขอบด้วย
งานวันเกิดพ่อเสร็จเรียบร้อยแล้ว ประสงค์ก็ไปจากลพบุรีแต่สมเด็จย่าไม่ไปคิงานวันเกิดที่
โรงเรียน แม่ช่วยทำเพลงเลี้ยงพระวัดกลาง เห็นประสงค์บ่น ๆ ว่าเดือนนี้เงินหมด อาจส่งให้แกช้า
ไปหน่อย พ่อจึงส่งมาให้ใช้สำรองก่อน

พ่อแม่และทุกคนทางบ้านสบายดีตามสภาพ

รัก คิดถึง

ประยูร มากเมืองปัก

พ่อคะ

เมื่อหนูยังเล็ก ๆ พ่อเคยเล่านิทานให้หนูฟัง

หนูกับอ้วนตื่นเช้ามีดทุกวัน ปลุกให้พ่อเล่านิทาน

ตอนไหนพ่อลืม แม่ก็ช่วยเล่า

พ่อยังเคยให้หนูช็อค เมื่อตอนกลับจากคุุหนั่งชายยาที่วัดกลาง วัดจำปา

แล้วหนูต้องร้องเพลง “ใครหนอ.....รักเราเท่าชีวิต ใครหนอใครกันให้เราช็อค” เป็นคำจ้าง

คืนไหนพ่อมีเวรไปนอนอำเภอหนูยังซ่อนท้ายจักรยานพ่อไปนอนด้วย

ไอรุ่นพี่ที่โรงเรียนอนุบาล มั่นว่ากระเป๋ใส่หนังสือของหนูใบโต ไม่สวย

หนูไม่ยอมไปโรงเรียนอีก พ่อเคยเขียนหนู หนูยังจำได้เลย

พ่อคะ

บ้านเรายากจน หนูก็รู้

บางวันพ่อไม่มีเงินคักตัวไปทำงานแม้แค่บาทเดียว

หนูก็ไม่มี

หนูกับอ้วนเคยชวนกันล่อกรั้วลวดหนามโรงเรียนมาหาพ่อที่อำเภอ

พ่อส่งข้าว ส่งขนมให้หนูกับอ้วนกินใหญ่

หนูชอบใช้หวาน อ้วนจะเอาบัวลอย

พ่อเซ็นบ๊ายบ๊ายไ้ไรไหมคะ พ่อ

หนูติดพ่อมาก ชอบตามพ่อไปทุกหนทุกแห่ง
ทำทางพ่อสง่า น้าเกรงขาม แต่พ่อไม่คู้สัณทิต หนูชอบ
แม่บอกว่า “ไอ้พิศมันเป็นลูกพ่อ”

พ่อบอกไปสร้างโรงเรียนที่บ้านนอก หนูยังตามพ่อไปเลย
บางทีก็นั่งเกวียน บางทีก็เดินเท้าไปเป็นก่อนวัน
แม่ต้องห่อข้าวให้ แม่ทำกับข้าวพื้นบ้านอร่อย

คุณอาจุเคยชมว่า “ฝีมือน้ำพริกปลาย่างคุณนายท่านเด็ดนัก”
พ่อไปรับเงินเดือนครูที่จังหวัดหนุกุไปด้วย

หนูชอบแสงสีสวย ๆ ในเมือง หนูชอบดูหนัง
คนในเมืองนี้ เขาสวย ๆ กันทั้งนั้นเลยนะกะพ่อ

พ่อเป็นศึกษาริการอำเภอ แต่พ่อจนจังเลย
หนูไม่รู้ว่าศึกษาอำเภออื่นเขาจะจนเหมือนพ่อไหม
พ่อไม่กิน ไม่โกง
พ่อมีสกหักคน
พ่อขายนาส่งลูกเรียน
พ่อไม่ประจบสอพลอ
เจ้านายเขาไม่ชอบพ่อ
พ่อผิดหรือกะ

พ่อหัดให้ลูกอยู่ง่าย กินง่าย พ่อหัดให้ลูกรู้จักอดทน
“พ่อให้ลูกได้อย่างเดียวแต่การศึกษา
ที่ไรที่นาพ่อขายหมดแล้วละลูก”

ผู้ชายอายุห้าสิบห้าผมสีดอกเลา
ความจนยากและหน้าที่การงานทำให้พ่อแก่เกินวัย
พ่อทำงานเสียจริง ๆ จัง ๆ
จัดงานหาเงินสร้างโรงเรียนโรงแล้วโรงเล่าให้เด็กบ้านนอกได้เรียน
แต่ชีวิตพ่อก็ขาวสะอาดเหลือเกิน

พ่อถูกเล่ห์เหลี่ยมกลโกงมนุษย์เล่นงานแทบเอาตัวไม่รอด
เมื่อเกียรติและคุณความดีของพ่อทำให้ลูกอึดท้องไม่ได้
พ่อก็ตัดสินใจลาออกจากวงราชการเมื่ออายุห้าสิบห้า
เอาน้ำเห็นจสามหมื่นสนั่นไขหน้ไป

พ่อชื่ออภิสราภของชีวิตด้วยเงินก้อนนี้

เราย้ายที่อยู่

พ่อทำงานหนักเอาเบาสู้ไม่เว้นแม้งานช่วงรับทำเครื่องเรือน
ราชข้าราชการชั้นโท มิได้หลงเหลืออยู่บนใบหน้าพ่อเลย
หน้าตาคล้ายๆ เกร่งขี้ม

พ่อต่อสู้ชีวิตเพื่อลูกห้าคนของพ่อ

สูงจนถึงที่สุด

จนสุขภาพไปไม่ไหวเมื่ออายุได้ห้าสิบแปด

ลูกพ่อเรียนจบแล้วสามแต่ก็จนหมด

เป็นครูสองคน ทำงานบริษัทรับเหมาก่อสร้างหนึ่งคน

พ่ออยู่กับลูกชายคนโต ที่ทำงานบริษัทก่อสร้าง

.....เปรียบเหมือนช้างลากซุงที่ถูกเขาปลดเกษียณเพราะความชรา

พ่อทำได้แต่สวนครัวเล็กๆ น้อยๆ

ก็มีขายปวดหลัง เมื่อยเอา

แม่ช่วยเลี้ยงลูกให้เขา หุงข้าวทำความสะอาด

ที่สะใภ้ทะเลาะกับพี่ชายบ่อยๆ ใช้ไหมพ่อ

พนักบรรณาเรียนกรุงเทพ ฯ เมื่อจบหก

หนเบือสภาพของบ้าน เมื่อความยากจน

เบือเสียงบ่นว่าของแม่ เบือเสียงทะเลาะของพี่ชายพี่สะใภ้

เบือทุกสิ่งทุกอย่าง อยากไปให้พ้นๆ

พี่ส่งพี่เขากดงให้หนีไปเรียนกรุงเทพ ฯ สมใจอยาก

หนหลงแสงสวี่จิตรของเมืองหลวง
เที่ยวเตร่จนสอบเข้าโรงเรียนรัฐบาลไม่ได้
ต้องเข้าโรงเรียนราษฎร์ เรียนพาณิชย์

อ้วนเฟิ่งเรียนมอห้าแต่ก็เกเหลื่อใจ

หนีไปนอนตามบ้านเพื่อนฝูงเป็นหลาย ๆ วันจนพี่ชายต้องไปตามกลับ

อ้วนอยากได้กางเกงขายาว

แม่ไม่มีเงินให้ตัด

พี่ตัวเป็นครู แต่งงานกับทหาร มีลูกแล้วสาม

พี่ตัวก็จน

รอบ ๆ ตัวหนูมีแต่คนจนทั้งนั้น

พ่อคะ

เด็กกรุงเทพ ฯ นี่เขารวยกันแทบทุกคน

ไม่เหมือนเด็กทางบ้านเราเลย

เรียนหนังสือ เขาก็มีรถเก๋งคอยส่งคอยรับ บางคนก็ขับมาเอง

เขาแต่งตัวสวย ๆ งาม ๆ ช้อของใช้แพง ๆ

หนูไม่มีเลยพ่อ

พี่ส่งให้หนูเดือนละห้าร้อย

ค่าหอพัก ค่าอาหารเช้าเย็นเอาไปสามร้อยห้าสิบ

เหลือร้อยห้าสิบเป็นค่ารถ ค่าขนม ค่าข้าวกลางวัน

แต่บางเดือน กว่าเขาจะมีเงินได้ส่งให้หนูก็ตกเอาเกือบวันที่สิบ

หนูต้องหยิบยืมเพื่อนคนนั้นคนนี้ไปจนทั่ว

ทั้งอาย ทั้งเกรงใจ แต่หนูก็ต้องบากหน้าเอ่ยปากขอยืม

เปิดตู้ที่หอพักดูรูดานัตินทุกวัน จนคนอื่นเขาหลบยืมให้กัน

ชีวิตกรุงเทพ ฯ ว้าวเหวเหลือเกิน

หนูเหมือนฟางเส้นเล็ก ๆ ที่ลอยเปะประอยู่กลางทะเลในตู้

สุดแต่แค่กระแสนคลื่นและลมจะพัดพา

หนูไม่มีใครเลยที่กรุงเทพ ฯ ญาติก็ไม่มี

หนูอยู่ตัวคนเดียว ยามตกทุกข์ไม่รู้จะหันหน้าไปหาใคร

วันหยุดหนูไม่เคยไปเที่ยวไหน หนึ่งละคอนไม่เคยได้ค
เพราะไม่มีเงิน
แต่ละสัปดาห์จะใช้ไปต้องคิดแล้วคิดอีก
บางครั้งจะสอบ หนูยังไม่มีให้ค่าหอพัก
เขาทวงเช่าทวงเย็น
หนูต้องไปโบปคมตเท็จไปตามเพลง
เหลือเงินติดตัวอยู่สองบาท ใกล้เคียง
พอจำ หนูคนหนึ่งก็ยังไม่รู้เรื่องเลย

บางครั้งหนูคิดถึงบ้านมาก

จะทุกข์จะยากอย่างไร ที่บ้านยังอบอุ่นกว่าหอพัก

ยังมีข้าวให้กิน มีที่ให้ซุกหัวนอน

สมัยเมื่อหนูยังเป็นเด็กเล็กอยู่ หนูรักบ้านมาก

แม้จะอยู่ที่ไหน มันคงเพียงไร

แต่พอฝนจะตก หรือฝนตกแล้ว

หนูอยากกลับบ้านเป็นที่สุด

แม้จะเบียดโซกทั้งตัวก็ยอม

อยู่กรุงเทพ ฯ หนูมีแต่ดาววิบริ และเดือนหมอง ๆ เป็นเพื่อน

แต่เพื่อนของหนูก็อยู่สูงเหลือเกิน

สูงเกินกว่าที่จะรับฟังความทุกข์ของหนูได้

ฟ้าคะนองเปรี้ยง และแลบแปดบปลาบ

หมู่เมฆทึบหม่นกระจายเป็นรูปต่าง ๆ

คราวพญามารที่คอยเฝ้าหัดต์มาลงโทษผู้กระทำความผิด

ถึงหน้าฝน ฝนตกที่ไร หนูได้แต่นั่งมองออกไปนอกหน้าต่าง คิดถึงบ้าน

คมเนตร เพื่อนหนูเขารวยจัง

มีเงินพกไปโรงเรียนเป็นหลาย ๆ ร้อย

มีเครื่องแต่งตัวสวย ๆ

ทุกหนทุกไปปรแกรม

แต่เขาคิดกับหนู เขาให้เงินหนูมใช้บ่อย ๆ

หนูช่วยเขาทำการบ้าน

มันพออายุครบหกสิบ

ถูกรศโทรมเหมือนเรือรบที่ปลดประจำการ

พี่ส่งไปทำบุญวันเกิดให้พ่อ

ตอนแรกหนูว่าจะกลับบ้าน อยากกลับไปเจอพี่ ๆ น้อง ๆ พร้อมหน้า

แต่ก็ใกล้สอบ ไม่มีค่ารถด้วย

เดือนนี้พี่ส่งยังไม่ส่งเงินให้หนู

พ่อส่งมาให้สองร้อย คงมีแค่นี้

หนูใช้หนี้เพื่อนไปร้อยหกสิบ เพราะผักเขามาหลายวัน

รองเท้านักเรียนปากอ้า เอาไปซ่อมเสียสิบบาท

ค่าหอพักหนูยังไม่มีให้

เจ้าของเขาจะตีคประกาศชื่อผู้ค้างชำระอยู่วันพรุ่งนี้แล้ว

พ่อคะ

ผมเนตรชวนหนูไปเที่ยวบ้านเขาที่ราชวัครเมื่ออาทิตย์ก่อน

เขามาเรียนกรุงเทพ ๆ ตั้งแต่เมื่อสี่

เข้าบ้านอยู่ร่วมกับเพื่อน และพี่ ๆ คนจังหวัดเดียวกัน

ผมเนตรเขามีเสื้อผ้าสวย ๆ มากมาย ชุดราตรีก็มี

เครื่องสำอางเต็มตู้ รองเท้า กระเป๋าดี

หนูก็ลงมองตัวเองแล้วสังเวชใจ

หนูถามว่า ทางบ้านให้เงินเขาเดือนละเท่าไร

เขาว่า “หกร้อยแค่นั้นแหละพี่ นังแม่เลี้ยงมันขี้เหนียว

พ่อเราก็กดเงินลืมหืมตาไม่ขึ้น เขาไม่ห่วงเราหรอก

ถึงเดือนโยนเงินฟาดหัวมาให้ แล้วก็หมดเรื่อง ”

หนูคิดหนักมาตั้งแต่เมื่อคนก็ยังคิดไม่ตก

ผมเนตรจะมารับหนูเย็นนี้

เขาชวนหนูไปทำงานอย่างเขา

“พี่จะได้มีเงินใช้เสียที ”

พ่อคะ มันผิด หนูรู้

แม่เคยสอนว่า “เป็นลูกผู้หญิงนะ ต้องรู้จักรักษาวนสงวนตัวนะ ”

แต่หนูไม่มีเงินให้ค่าเทอมก่อนสอบ

ไม่มีเงินสามร้อยห้าสิบให้ค่าหอพัก

หนูไม่มีอะไรจะขาย แหวนนามสกุลที่แม่ทำให้ก็ขายไปแล้ว

เจ้าของหอจะตีก็ประกาศชื่อฝรั่งนี้

หนูค้างเขามาหลายครั้ง ครึ่งนี้เขาจะไล่ออก

....พ่อชา สดขยชาของลูก

ลูกไม่อยากเป็นคนชั่ว แต่ก็ไม่มีทางเลือกเลย

จดหมายด่วนจากพี่ตัวเพ็งมาถึงวันนี้

"เมื่อวันที่ 20 มกราคม แม่ไม่สบาย ต้องผ่าตัดเนื้องอกในมดลูก
เสียเลือดมาก ต้องให้เลือดด่วน

มีพ่อคนเดียว ที่มีเลือดกรุ๊ปเดียวกับแม่

พ่อยืนยันว่าจะให้ แม่หมอจะตัดทานแล้ว

....ขอให้เลือด พ่อนอนหลับตาและสติไปเลย

รุ่งขึ้นอีกวันพี่นมา แต่แขนขาที่ใช้การได้ข้างเดียว

เหมือนตายทั้งเป็น

....ไม่รู้จะพูดยังไง ทางโรงพยาบาลเขาจ่ายเงินให้ห้าพันบาท

พ่อให้รับส่งให้แกทั้งหมด ไว้เป็นทุนการศึกษา

ตอนนี้อาการของแม่ก็ดีขึ้นบ้างแล้ว หมอยังให้น้ำเกลืออยู่

แมื่อยังไม่รู้เรื่องพ่อ พ่อให้ปิด เพราะกลัวอาการแม่จะทรุดหนักอีก
รีบกลับบ้านด้วย"

พี่ตัว

24 ม.ค. 15

เคินหลงทาง

พรอณา วิริยโกศล